

[Ministeren for kulturelle anliggender]

ikke tilslutte mig kristeligt folkepartis forslag til radiolov.

Der er i det sidste par år fremsat en række indbyrdes meget forskellige radiolovforslag her i tinget. Et gennemgående træk er ønsket om et brud med Danmarks Radios eneret til udsendelse af radio- og fjernsynsprogrammer, men om formen for et monopolbrud hersker der forskellige opfattelser. Det er vanskeligt at forestille sig, hvordan de modstridende synspunkter kunne forenes i ét forslag, som kan samle et bredt flertal her i tinget.

Efter at statsministeren har bebudet at ville nedsætte en mediekommission, som skal beskæftige sig med pressens og de æterbårne mediers forhold i sammenhæng, vil jeg betragte det som en naturlig opgave for en sådan bredt sammensat kommission at beskæftige sig med den fremtidige ordning af radio- og fjernsynsforhold.

Birte Weiss (S):

Der findes fire hovedargumenter for at bryde Danmarks Radios eneret til at sende programmer ud i æteren.

Det første er, at de nuværende udsendelser er for dårlige, for kedelige og for ensidige. Det andet er, at medarbejderne savner konkurrence. Påstanden er, at medarbejderne på grund af Danmarks Radios formelle monopol ikke får de professionelle udfordringer, de har brug for, eller at de i hvert fald ikke tager dem op. Det tredje argument går på, at radiatorådet i dag ter sig så tovligt, at et hvilket som helst skridt til at begrænse radiatorådets indflydelse ville være et fremskridt. Det fjerde argument er, at man i store dele af Danmark allerede kan tage tyske programmer inklusive reklamer, og at udviklingen i satellitter vil bringe et så helt overvældende udbud af udenlandske programmer inden for vores rækkevidde, at vi er nødt til at værgе for os med tilsvarende danske udspil.

Jeg vil gerne med udgangspunkt i disse fire hovedargumenter give en fælles kommentar til de konservatives og kristeligt folkepartis lovforslag om at bryde Danmarks Radios monopol.

Først påstanden om de dårlige, ensidige programmer. Når man ser bort fra de enkeltudsendelser, som på baggrund af for lidt forberedelsestid, for lidt talent eller måske

for lidt overblik ikke er professionelt vellykkede, så er der ikke dækning for denne påstand. Langt størsteparten af de 14.500 timer radio og 2.500 timer TV, som sendes om året, vækker interesse hos de lyttere og seere, som de henvender sig til, for det har jo aldrig nogen sinde været meningen, at alle udsendelser skal have lige stor appel til alle. Dette være sagt for at advare imod den overfladiske tendens, der er i debatten, til udelukkende at ville måle kvaliteten på lyttertallene.

Jeg vil også godt sige, at det er den politiske ensidighed, som er søslingen i debatten om Danmarks Radio, en ensidighed, som det efter vores opfattelse er lige så svært at få øje på som eksistensen af søslingen i Loch Ness. Der er nogle, som er helt overbevist om, at de ser den så godt som hver eneste dag, men når fænomenet bliver analyseret nærmere, så forsvinder det. Det er stort set det, der sker på radiatorådets efterhånden meget berømte langvarige møder.

Kristeligt folkepartis bud på dette problem er en fordeling af sendetiden til et større antal religiøse, politiske, folkelige og andre organisationer. Dette er ikke nøjere specificeret i forslaget, og da man samtidig opererer med en udsendelsesvirksomhed fra Danmarks Radio og fra godkendte radio- og fjernsynsselskaber, så er det meget vanskeligt at få et indtryk af, hvor bred en vifte man egentlig forestiller sig.

Generelt vil jeg også godt advare imod troen på, at man skaber alsidighed ved at give 10 eller måske 20 forskellige organisationer retten til at føre propaganda i Danmarks Radio. I praksis er der ingen tvivl om, at programudbuddet vil blive mindre alsidigt, bl.a. fordi bestemte programtyper og -emner vil være gengangere. Jeg vil også godt sige, at for dem, som bekymrer sig så meget om alsidigheden i den enkelte udsendelse – og det er ikke socialdemokratiet – så vil denne ordning utvivlsomt betyde mange grå hår i hovedet.

Det andet argument imod Danmarks Radios eneret er, at der er for lidt konkurrence mellem medarbejderne. Jeg kan godt sige til det konservative folkeparti, at det synspunkt kun holder på det formelle plan. I praksis har hver redaktion simpelt hen skabt sig sin egen identitet, både igennem den type stof, den behandler, og den måde den griber det an på. Det er vist heller ikke nogen ny iagt-